

Sygn. akt III AUa 1121/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Tadeusz Szweda
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSO del. Anna Petri (spr.)
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2017r. w Katowicach

sprawy z odwołania J. R. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

przy udziale zainteresowanej M. R.

o rentę rodzinną

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku z dnia 10 kwietnia 2017r.

sygn. akt IX U 1804/16

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz ubezpieczonego J. R. (1) kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA T.Szweda /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1121/17

UZASADNIENIE

Ubezpieczony J. R. (1) wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z 29 lipca 2016r. odmawiającej mu prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojcu J. R. (2). Domagał się jej zmiany i przyznania mu prawa do tego świadczenia i zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego. Wskazał, że spełnia warunki do jego nabycia.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania zarzucając, iż zmarły ojciec ubezpieczonego nie miał ustalonego prawa do emerytury, ani renty z tytułu niezdolności do pracy, ani też nie spełniał warunków wymaganych do przyznania tych świadczeń. Odnosząc się do powołanej przez odwołującego uchwały Sądu Najwyższego z 23 marca 2006r. wskazał, iż stanowi ona dorobek orzecznictwa sądowego i nigdy nie była bezpośrednio stosowana przez organ rentowy.

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2017r. Sąd Okręgowy w Gliwicach - Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznał ubezpieczonemu prawo do renty rodzinnej po zmarłym w dniu (...) ojcu J. R. (2), poczynsz od daty złożenia wniosku na stałe i zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony, ur. (...), jest uprawniony do renty socjalnej. Dnia 30 grudnia 2014r. złożył wniosek o przyznanie mu prawa do renty rodzinnej po zmarłym 27 grudnia 2011r. ojcu J. R. (2). Ojciec ubezpieczonego osiągnął 27 lat, 1 miesiąc i 22 dni okresów składkowych oraz 3 lata, 5 miesięcy i 16 dni okresów nieskładkowych, łącznie 30 lat, 6 miesięcy i 19 dni. W okresie ostatnich 10 lat przed zgonem posiadał 1 miesiąc i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Orzeczeniem z 3 lutego 2015r. lekarz orzecznik ZUS uznał ubezpieczonego za całkowicie niezdolnego do pracy od dzieciństwa, tj. przed ukończeniem 16 roku życia na trwałe. Decyzją z 24 lutego 2015r. organ rentowy odmówił mu prawa do renty rodzinnej po ojcu uznając, że zmarły nie spełniał warunków do przyznania mu emerytury, ani renty z tytułu niezdolności do pracy.

Rozpoznając odwołanie od tej decyzji wyrokiem z 17 czerwca 2015r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX U 369/15, Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty rodzinnej od daty złożenia wniosku. W uzasadnieniu Sąd ten wskazał, że zmarły J. R. (2) w chwili śmierci nie miał ustalonego prawa do emerytury, ani renty z tytułu niezdolności do pracy i świadczenia takiego nie pobierał. Przyjmując fikcję prawną, wynikającą z art. 65 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd ten założył, że przy ocenie prawa do renty rodzinnej, osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy. Powołując się na przepis art. 57 ust. 2 ustawy wskazał, iż przepisu art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony spełnia te wymogi. Swe stanowisko oparł na uchwale Sądu Najwyższego z 23 marca 2006r. (I UZP 5/05; OSNP 2006/19-20/305), zgodnie z którą renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzny bez potrzeby wykazywania przewidzianego w art. 58 ust. 2 tej ustawy 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego 10-lecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Biorąc pod uwagę, że zmarły posiadał okres ubezpieczenia wynoszący ponad 25 lat, a zgodnie z art. 65 ust. 2, był osobą całkowicie niezdolną do pracy, przeto wbrew twierdzeniom organu rentowego, celem uzyskania prawa do renty rodzinnej, ubezpieczony nie miał obowiązku wykazania 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych zmarłego w ostatnim 10-leciu przed jego zgonem.

Sąd I instancji wskazał, iż spełnienie przez ubezpieczonego pozostałych warunków do nabycia prawa do renty rodzinnej nie było kwestionowane. Stosowanie do art. 65 i art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, jako dziecko zmarłego - ma on prawo do renty rodzinnej bez względu na wiek, skoro stał się całkowicie niezdolny do pracy przed ukończeniem 16 roku życia. Uznając, iż ubezpieczony spełnia te wymogi, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał mu rentę rodzinną po ojcu.

Od powyższego wyroku apelację wniósł organ rentowy podnosząc, że w dacie śmierci ojca ubezpieczonego powołana wyżej uchwała Sądu Najwyższego była już nieaktualna wobec wejścia w życie w dniu 23 września 2011r. art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej, regulującego odmiennie uprawnienia rentowe osób całkowicie niezdolnych do pracy.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z 21 kwietnia 2016r., wydanym w sprawie III AUa 1908/15, uchylił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego i sprawę przekazał organowi rentowemu celem ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd II instancji wskazał, że J. R. (2) w dacie śmierci nie spełniał warunków do renty z tytułu niezdolności do pracy, mając na uwadze treść obowiązującego wówczas art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej. Nakazał jednak zbadanie, czy warunków tych nie spełniał przed 23 września 2011r., tj. przed datą wejścia w życie powyższego uregulowania, czyli czy przed tą datą był całkowicie niezdolny do pracy i czy niezdolność ta trwała do daty śmierci.

Rozpoznając ponownie sprawę, organ rentowy zwrócił się do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z 11 lipca 2016r. stwierdził, że zmarły ojciec ubezpieczonego był nieprzerwanie całkowicie niezdolny do pracy od 13 sierpnia 2008r., aż do śmierci w dniu 27 grudnia 2011r.

Zaskarżoną decyzją organ rentowy ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do renty rodzinnej, uzasadniając ją tak, jak poprzednią decyzję w tym przedmiocie z 24 lutego 2015r.

Rozpoznając odwołanie od niej, Sąd Okręgowy uznał, że zasługuje ono na uwzględnienie. Powołując się na treść art. 65 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej wskazał, iż ubezpieczonemu przysługuje renta rodzinna po ojcu, ponieważ spełniał on warunki wymagane do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy nie kwestionował bowiem okoliczności, że J. R. (2) jeszcze przed dniem wejścia w życie powołanego wyżej przepisu art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej, tj. przed 23 września 2011r., był całkowicie niezdolny do pracy i niezdolność ta istniała nieprzerwanie do jego śmierci.

Organ orzekający wskazał, iż ojciec ubezpieczonego spełniał też pozostałe warunki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy przewidziane w art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej: był całkowicie niezdolny do pracy i miał wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynoszący ponad 25 lat, co z mocy art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej, zwalniało go od obowiązku wykazania, że jego niezdolność do pracy powstała w okresie zatrudnienia lub innych okresach składkowych i nieskładkowych określonych w ustawie, nie później, niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. W tej sytuacji, w świetle przytoczonej wyżej uchwały Sądu Najwyższego z 23 marca 2006r. (I UZP 5/05, OSNP 2006-19-20/305), wydanej przed wejściem w życie przepisu art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej, nie miał potrzeby wykazywania przewidzianego w art. 58 ust. 2 tej ustawy 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego 10-lecia przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Sąd I instancji wskazał, że ubezpieczony spełniał też pozostałe warunki nabycia prawa do renty rodzinnej wynikające z art. 65 i art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, zgodnie

z którymi ma on prawo do renty rodzinnej po ojcu bez względu na wiek, skoro stał się całkowicie niezdolny do pracy przed ukończeniem 16 roku życia. Okoliczności te nie były kwestionowane przez organ rentowy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając ubezpieczonemu prawo do renty rodzinnej od dnia złożenia wniosku i orzekając o kosztach na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł organ rentowy.

Apelujący zaskarżył wyrok w całości, domagając się jego zmiany i oddalenia odwołania, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi

I instancji do ponownego rozpoznania. Zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego - art. 65 ust. 1, art. 57 ust. 1 pkt 2, art. 58 ust. 4 związku z art. 58 ust. 2 ustawy emerytalnej, poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wyrażające się

w przyznaniu mu prawa do renty rodzinnej, pomimo, że jego zmarły ojciec w chwili śmierci nie spełniał warunków do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie legitymując się wymaganym okresem ubezpieczenia w ostatnim 10-leciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub powstaniem niezdolności do pracy, przy równoczesnym braku wymaganego 30-letniego okresu składkowego, o którym stanowi art. 58 ust. 4, wyłączający wymóg minimalnego stażu ubezpieczeniowego określonego w art. 58 ust. 2.

Organ rentowy podniósł, że zmarły J. R. (2) w ostatnim 10-leciu przed zgonem udowodnił jedynie 1 rok i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych i legitymował się okresem składkowym wynoszącym 27 lat, 1 miesiąc i 3 dni. Tymczasem, w dacie złożenia przez ubezpieczonego wniosku o rentę i w dacie wydania zaskarżonej decyzji obowiązywał już przepis art. 58 ust. 4, który zwalniał od wymogu posiadania 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego 10-lecia przed dniem powstania niezdolności do pracy w sytuacji legitymowania się okresem składkowym wynoszącym 30 lat dla mężczyzny i całkowitej niezdolności do pracy. Powoływanie się w tej sytuacji na treść uchwały Sądu Najwyższego z 23 marca 2006r. jest bezprzedmiotowe, skoro została ona powzięta w innym stanie prawnym. Tymczasem, Sąd Okręgowy przyjął

za miarodajny moment powstania niezdolności do pracy ojca ubezpieczonego, przypadający przed wejściem w życie art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej, zamiast stan rzeczy istniejący

w chwili wydania zaskarżonej decyzji. Tymczasem, podstawę orzekania winien stanowić stan faktyczny i prawny z chwili wydania decyzji. O zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują bowiem okoliczności istniejące w chwili ustalenia prawa

do niego (tak wyroki Sądu Najwyższego z 20 maja 2004r.; II UK 395/03 i z 25 stycznia 2005r.; I UK 152/04, postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2009r.; I UK 292/08.). Ponieważ warunki wymagane do przyznania prawa do świadczenia muszą być spełnione łącznie, to brak któregokolwiek z nich oznacza brak podstaw do nabycia tego prawa.

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy uznaje za własne ustalenia poczynione przez Sąd I instancji i w pełni podziela dokonaną na ich podstawie ostateczną ocenę prawną zasadności odwołania ubezpieczonego. Zarzuty stawiane zaskarżonemu wyrokowi okazały się niezasadne.

Nie mogły prowadzić do osiągnięcia zamierzonego przez apelującego skutku.

Na wstępie zauważyć należy, że Sąd Okręgowy rozpoznawał sprawę ponownie

po tym, jak poprzednio Sąd Apelacyjny uchylił wyrok Sądu I instancji i zaskarżoną decyzję

i z mocy art. 477^{14a} k.p.c. przekazał sprawę do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu. Sąd Apelacyjny przedstawił przy tym szczegółową analizę prawną sytuacji odwołującego i w motywach rozstrzygnięcia

wskazał konkretne zalecenia, które miał wykonać organ rentowy. O ile przy tym wytyczne te zostały zrealizowane - organ rentowy ustalił, że ojciec ubezpieczonego był całkowicie niezdolny do pracy przed wejściem w życie art. 58 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r., poz. 887 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną, tj. przed 23 września 2011r., o tyle organ rentowy całkowicie pominął wnioski wynikające z analizy prawnej spornego zagadnienia.

Jak wynika z utrwalonych poglądów judykatury, uchylenie zaskarżonego wyroku sądu pierwszej instancji i zaskarżonej decyzji oraz przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania może nastąpić jedynie w przypadku stwierdzenia nieważności postępowania na podstawie art. 386 § 2 w związku z art. 379 k.p.c., nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy, bądź gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości - z mocy art. 386 § 4 k.p.c. (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 6 lipca 2011r., II UK 368/10, Lex nr 989130 i z 17 października 2011r., I UZ 33/11, OSNP 2012, nr 21-22, poz. 274). Konsekwencją tego jest zastosowanie w tym wypadku art. 386 § 6 k.p.c., który stanowi, że ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji wiążą zarówno sąd, któremu sprawa została przekazana, jak i sąd drugiej instancji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, co należy odnieść także do związania tymi wytycznymi i zaleceniami organu rentowego (tak uchwała Sądu Najwyższego z 18 grudnia 1986r., III PZP 78/86, OSP 1988, z. 3, poz. 48 i wyrok Sądu Najwyższego z 8 stycznia 1991r., II URN 120/90, Lex nr 14678).

Tymczasem, zamiast zrealizować te wiążące wytyczne, organ rentowy skoncentrował się na kontestowaniu treści powołanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006r. (I UZP 5/05, OSNP z 2006/19-20/305) i całkowicie zbagatelizował wytyczne Sądu Apelacyjnego, skupiając się na argumentacji zakwestionowanej już przez Sąd odwoławczy, co zasługuje na szczególną dezaprobatę, tym bardziej, że orzecznictwo sądowe oparte na tej uchwale, jest jednolite.

Podstawę prawną zaskarżonego rozstrzygnięcia stanowił prawidłowo powołany przez Sąd I instancji art. 65 ust. 1 ustawy emerytalnej, po myśli którego, renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która m.in. w chwili śmierci spełniała warunki wymagane do uzyskania renty - tak, jak było to w przypadku ojca ubezpieczonego. Po myśli art. 67 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, do renty rodzinnej uprawnione są dzieci własne spełniające warunki określone w art. 68-71. Z mocy art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy, dzieci własne mają prawo do renty rodzinnej bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy przed ukończeniem 16 lat.

Ustalenia w zakresie całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonego i jego ojca oraz daty jej powstania i czasu trwania Sąd Okręgowy trafnie oparł na orzeczeniach lekarza orzecznika ZUS z dnia 3 lutego 2015r. i z 11 lipca 2016r., których z istoty rzeczy organ rentowy nie negował. Wynika z nich, iż ubezpieczony stał się całkowicie niezdolny do pracy przed ukończeniem nauki w szkole i osiągnięciem 25 lat życia i niezdolność ta istnieje nieprzerwanie do chwili obecnej. Natomiast jego ojciec był nieprzerwanie całkowicie niezdolny do pracy od 13 sierpnia 2008r., aż do śmierci w dniu 27 grudnia 2011r.

W tej sytuacji, w pełni zasadnie Sąd I instancji uznał, iż ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki do nabycia prawa do renty rodzinnej po ojcu.

Jedynym podważanym przez apelującego warunkiem przyznania mu tego świadczenia było spełnienie przez jego ojca przesłanek wymaganych do nabycia prawa do renty. Wynikały one z prawidłowo przytoczonego przez Sąd Okręgowy przepisu art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej, z mocy którego, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach ubezpieczenia, bądź w okresach opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w wysokości określonej w przepisach

o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych, albo nie później, niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z mocy art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej, przepisu art. 57 ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Ojciec ubezpieczonego spełniał te przesłanki, bowiem był całkowicie niezdolny do pracy, co potwierdził sam organ rentowy

i miał ponad 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, co uprawniało go do uzyskania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Powoływany przez apelującego przepis art. 58 ustawy emerytalnej nie ma w niniejszej sprawie zastosowania. Na zasadzie art. 58 ust. 1 pkt 5 tej ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się

za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. W myśl

art. 58 ust. 2 zd. 1 tej ustawy okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać

w ciągu ostatniego 10-letnia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Bezspornym jest, iż ojciec ubezpieczonego nie spełniał tego wymogu. Okoliczność ta nie ma jednak żadnego znaczenia wobec spełnienia przez niego przesłanek przewidzianych w art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Stanowisko to potwierdza cytowana już dwukrotnie w niniejszej sprawie uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006r. (I UZP 5/05, OSNP 2006/19-20/305), w myśl której renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy, bez potrzeby wykazywania przewidzianego w art. 58 ust. 2

tej ustawy 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego 10-letnia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Jak wskazano w motywach rozstrzygnięcia, nie może budzić wątpliwości, że określony w art. 57 ust. 2 minimalny wymagany okres składkowy i nieskładkowy spełnia przewidziany ust. 1 pkt 2 warunek uzyskania prawa do renty w postaci posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego. Natomiast przepis art. 58

ust. 1 nie odnosi się do art. 57 ust. 2, który samodzielnie określił minimalny okres składkowy i nieskładkowy. Tym samym, wbrew stanowisku organu rentowego, w odniesieniu do kręgu osób, o których mowa w art. 58 ust. 1, nie znajduje zastosowania ust. 2 tego przepisu, który

w przypadku osób w wieku powyżej 30 lat wymaga, by 5-letni okres zatrudnienia przypadał w ciągu ostatniego 10-letnia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Ojciec ubezpieczonego nie musiał zatem spełnić tego warunku,

by nabyć prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, na co wskazywał

już wiążąco Sąd Apelacyjny rozpoznający sprawę z odwołania ubezpieczonego

od poprzedniej decyzji, odmawiającej mu z tej przyczyny prawa do renty rodzinnej.

Podkreślić także należy, iż ustawą z dnia 28 lipca 2011r. o zmianie ustawy

o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. nr 187, poz. 1112, z dniem 23 września 2011r. dodano w art. 58 ust. 4, po myśli którego przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat

dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny i jest całkowicie niezdolny do pracy. Przepis ten

nie obowiązywał jeszcze w dacie, w jakiej ojciec ubezpieczonego spełnił wszystkie warunki do nabycia prawa do renty, tj. 13 sierpnia 2008r., gdy stał się całkowicie niezdolny do pracy

i z tej racji nie ma tu jeszcze zastosowania.

Poza wiążącymi zaleceniami Sądu Apelacyjnego, uwadze apelującego uszła jeszcze treść art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej, z mocy którego prawo do świadczenia powstaje

z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Oznacza to,

iż późniejsza niekorzystna dla ubezpieczonego zmiana przepisów, polegająca na dodaniu art. 58 ust. 4, nie może już mieć wpływu na ocenę, czy przed tą nowelizacją jego ojciec nabył prawo do renty. Oczywistym bowiem jest, że zmiana przepisów nie mogła spowodować utraty prawa do świadczenia. Z tej przyczyny, nie ma tu zastosowania orzecznictwo cytowane przez apelującego, zgodnie z którym podstawę orzekania winien stanowić stan faktyczny

i prawny z chwili wydania decyzji (tak wyroki Sądu Najwyższego z 20 maja 2004r., II UK 395/03 i z 25 stycznia 2005r., I UK 152/04, postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2009r., I UK 292/08.). Nie odnosi się ono bowiem do sytuacji, w jakiej do nabycia prawa do świadczenia doszło przed zmianą przepisów i wydaniem zaskarżonej decyzji.

Godzi się w tym miejscu zauważyć, iż wnioski te wynikały już z oceny prawnej zasadności poprzedniego odwołania ubezpieczonego zawartej w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego z 21 kwietnia 2016r., które apelujący w niedopuszczalny sposób zbagatelizował. Ponieważ były one wiążące też dla Sądu I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy, przeto zastosowanie się do nich przez ten Sąd i uwzględnienie odwołania zasługiwało na pełną aprobatę. Wiążą one bowiem obecnie także Sąd odwoławczy.

Mając powyższe na względzie, na mocy art. 385 k.p.c. apelację organu rentowego, jako bezzasadną, należało oddalić.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. przy zastosowaniu art. 391 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 sierpnia 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800 z późn. zm.).

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA T.Szweda /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR